

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

ויצא • ו' כסלו תשע"ד 49

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	החריץ בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ אבן העזר
שבת	ו'	טו.	כ"ג
ראשון	ז'	טז:	כ"ד
שני	ח'	יז.	כ"ה
שלישי	ט'	יז:	כ"ו
רביעי	י'	יח.	כ"ז
חמישי	יא	יח:	כ"ח
שישי	י"ב	יט.	כ"ט

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' פריה ורביה ואישות ג' - ד'

א. העפוי"ם הם בחינת יגון ואנחה מאחר שלא זכו לקבל את התורה, שהוא עקר השמחה, כי הם פרוכים רק אחר העולם הזה שהוא מלא יגון ואנחה וכעס ומכאובות. (ג - י"ד)

ב. עקר תפלות המשגל הוא בא מבחינת עצבות, יגון ואנחה, וצריכין להתגבר מאד לקדש את עצמו לשבר תפלה הגשמית, שהוא בחינת יגון ואנחה, ולדבק את עצמו בקדושה העליונה שהוא בחינת שמחה, ואז יזכה להמתיק היגון ואנחה להפכו לשמחה, שזהו עקר בחינת קדושת הבחינה. (ג - י"ד)

ג. אין פח לשום חכם וקדוש שבעולם, לשנות שום דבר מתורת משה, ואסור לומר שום סברה לבטל שום דבר קל אפלו יהיה חכם בשלמה, כי אין נביא רשאי לחדש דבר מעתה. (ג - י"ד)

ד. עקר הדבקות והתקרבות להשם יתברך הוא על ידי קולות, שהם בחינת עשרה מיני נגינה, שבהם כלולים כל הקולות שבעולם שעל ידם עקר ההתקרבות ושרא לראביהם שבשמים. (ג - ט"ז)

"כל התפלות והשירות והתשבחות והתחנות ובקשות ודוים ורצוים ופיוסים, וכל השיחות שאדם משיח בינו לבין קונו בהתבודדות וכו', הכל כלול בעשרה מיני נגינה שהם עשרה לשונות שנקרא בהם ספר תהלים."

ה. כל הקולות, שהם בחינת עשרה מיני נגינה, זהו בחינת חוש השמע ששם הרגישת הנגינה והקולות, ועקר ידיעת האמונה הקדושה הוא על ידי בחינת חוש השמע, <<<<

מעלת הלימוד

"בשבת אכלתי אצל ר' שאול... ובלייל שבת באו אצלי כמה אנשים וספרתי להם הרבה מרבנו זכרוננו לברכה מענין נסיעתו לארץ הקדש וגם אמרתי להם איזה דברי תורה מרבנו זכרוננו לברכה ואחר כך הפציר ר' שאול לילך להרב מסקוליע והלכתי לשם וכבר היה כמו חצות לילה וגם שם בבית הרב הנזכר לעיל אמרתי לפניהם כמה דברי תורה מרבנו הנורא זכרוננו לברכה וכל זה היה לי לששון ולשמחה גדולה, שזכיתי בארץ הקדש לספר דברי תורה מתורתו הנוראה של רבנו זכרוננו לברכה." (ימי מוהרני"ת - ח"ב קל"ט)

תורה ט' - תהומות יכסיומו

ובאותה העת ספר שהיה אצלו הבעל שם טוב זכרוננו לברכה ואמר לו כשפוגמין בארץ ישראל נופלין בגלות, וסימן: "משם רועה אבן ישראל"... ואחר כך גמר התורה משפטים. ושם מדבר מאמונה וארץ ישראל, ששפוגמין בארץ ישראל באמונה, יורדין לגלות מצרים. ושאילתי אותו אם זה שני למראה הנ"ל, השיב שענין המראה כבר גמר מקדם להשיג הענין בשלמות. ואחר כך קבלתי ממנו התורה תהומות וקסמו, וגם שם נכלל התורה צהר הנ"ל, ושם בסופו מביאר גם כן כשפוגמין בארץ ישראל יורדין לגלות ושם מביאר בסופו הפסוק משם רעה אבן ישראל על באור הפסוק ירדו במצולת כמו אבן. ועתה יכולים להבין מעט פרוש המראה הנזכר לעיל. (חיי מוהר"ן - ג)

הקול הוא הסולם

עייני בספר "ירח האתנים" כתב יד מהרב הקדוש מטשערין, זכר צדיק לברכה, על התורה תהומות יכסיומו ב"לקוטי מוהר"ן" חלק א' סימן ט' שכתב שם לענין יום הדין של ראש השנה. שעיקר דינו של אדם הוא על שלא היה זהיר בענין התפילה. כי על ידי תפילה יכולין לבוא לכל טוב לתורה ולמעשים טובים ולתשובה ולהינצל מן החטא וכמו שתקנו רבותינו, ז"ל תפלות הרבה על זה. (השתפכות הנפש - י"ב)

העצה להינצל מהם, היא על-ידי "תפילה באמת" - להתחבר למילים הקדושות של התפילה, לזכור "לפני מי אתה עומד", ולהגיד מילה מילה בכוונה. כשהאדם נכנס באמת ובפשטות למילים, מיד החיצוניים וכל כוחות הטומאה בורחים, כי באמת אין להם שום אחיזה!

"זה עצה נפלאה מאד ושוה לכל נפש לצאת מעמקי החשך אפלה, על ידי האמת שהוא אור השם יתברך בעצמו, כפיכחול, בבחינת ה' אורי, כי השם יתברך הוא עצם האמת." 4 המשך בעמ' הבא

ס"ק א: כי עקר החיות מקבלין מהתפלה, כמו שכתוב: 1 "תפלה לאל חיי". ובש"ביל זה צריך להתפלל בכל כחו, כי כשמתפלל בכל כחו ומכניס כחו באותיות התפלה, אזי נתחדש כחו שם, בבחינת: 2 "חדשים לבקרים רבה אמונתך" וכו'. כי אמונה היא תפלה, כמו שכתוב: 3 "ויחי ידיו אמונה", תרגומו: "פרישן בצלו".

כח
בוקר טוב, יום חדש, צריך הרבה הרבה כח. מאיפה? מהיכן לוקחים את הכח? "תפלה לאל" - משם "חיי" - מהתפילה אני ממשך ולוקח חיות.

החיות היא רק מהתפילה, שפע ברכה והצלחה ברוחניות ובגשמיות, הכל רק בכח התפילה... כמה שיותר משקיעים כוחות בתפילה, מכניסים את הכוחות בתוך האותיות של התפילה. כך האדם ממשך לעצמו יותר כח, יותר חיות, יותר הצלחה.

אור השם

הסטרא אחרא מפחדת מאוד מהתפילה. לכן כשהאדם בא להתפלל, מיד כוחות הטומאה מפריעים לו ומבלבלים את מוחו של המתפלל במחשבות זרות, אטימות, וחושך שמשתלט עליו.

י'אבן השתיה' - ממנה נברא והושתת כל העולם. מהו הסוד של האבן הקדושה הזו? האבן הזו היא "נקודת האמת", והאמת היא שורש העולם.

"עקר יסוד העולם הוא אמת, כי על אמת עומד העולם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי השם יתברך מקים העולם, וחותמו של הקדוש ברוך הוא אמת, ועל פן נקדת האבן שתיה שהיא יסוד העולם הוא בחינת נקדת האמת, שזה עקר יסוד וקיום העולם שפמנו השתת העולם." 4

יעקב אבינו

כשיעקב אבינו ברח מעשיו, הוא עבר דרך אבן השתיה (כמבואר בפרשת השבוע). כשהוא הגיע לשם, הוא חש קדושה נוראה, ואז התגלה לו שהוא נמצא במקום "שער השמים" - שדרך שם עולים כל התפילות.

באותם רגעים גם התגלה ליעקב אבינו שבמקום הזה יבנו בניו בית-המקדש, והאבן הקדושה הזו היא יהיה לקודש הקודשים, ושם יעמוד הארון עם הלוחות, ושם הכהן-הגדול יכפר פעם בשנה על כל עוונות בני-ישראל.

אחר-כך ראה יעקב, שיגיע זמן שבניו ילכו לגלות ויחרב בית-המקדש. וגם אז, תמיד תמיד, התפילות יעלו דרך אבן השתיה. ובכח התפילה ימשיכו עם-ישראל חיות רוחנית וגשמית גם בגלות המר.

אחר-כך נתגלה ליעקב שיגיע זמן כל-כך מר שקושי הגלות ילך ויתגבר והעולם יתמלא בחושך איום ונורא, ובאותו זמן התפילה תיפול מאוד...

"כשיעקב אבינו ראה תקף הגלות הזו שנגלות הזו נפלה התפלה מאד ואין שמים על לב להתגבר להתפלל פראוי וכל זה מחמת שהסטרוא אחרא מתגברת מאד ומתפשטת על האדם ומסבבת אותו בכמה וכמה מיני בלבולים עד שאי אפשר לו להתפלל כלל, עד שמחמת זה כמה וכמה בני אדם כמעט הרב נתאשו עצמן מן תפלה בכונה ומתפללים רק בפה לבד בלי פנית הלב כלל, מחמת שנדמה להם שאי אפשר להתגבר על רבוי המחשבות המבלבלין מאד." 4

בכל מצב

יעקב אבינו, שמידתו אמת והוא שורש התפילה, כשראה את מצב החושך הקשה שיעברו בניו, הוא השליך את עצמו לירידה כזאת כמו שיהיה באחרית הימים בתוקף הגלות, (וזהו "וישכב במקום ההוא") בכדי לראות ולמצוא מהי בכל אופן העצה לזכות לתפילה כראוי? מהי העצה שתמיד בכל מצב האדם יוכל על ידה לזכות להתפלל בכוונה?

אז התגלה לו בחלום סוד ה"סולם". שזהו סוד התפילה באמת, להוציא את הקול באמת. ועל-כן "סולם" גימטריא "קול".

וכשהאדם מתחבר לזה הסולם אזי הוא "מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה". - כלומר, אפילו שהאדם מונח היכן שהוא מונח על הארץ, בכח הוצאת הקול והדיבור באמת, הוא זוכה שיוורד עליו אור האמת, והוא עולה בתכלית העליה עד לשמים. 4

>>>> **כי שמיעה בלבא תלוא, כמו שפתוב, ונתת לעבדך לב שמעי."** (ג - ט"ז)

1. כל אחד ואחד כפי השעור שבלבו יכול לידע בעצמו שעקר הדבקות להשם יתברך הוא על ידי דבורים וקולות ונגונים. (ג - ט"ז)

2. עסק התורה הוא גם כן בחינת עשרה מיני נגינה. (ג - ט"ז)

3. כהן, לוי, ישראל, הם בחינת ימין ושמאל ואמצע, שהם כלליות הקדושה פי'דוע. כי כהן הוא בחינת חסד, בחינת ימין, ולוי הוא בחינת דין, בחינת שמאל הקדוש, וישראל הוא בחינת רחמים שכלול משניהם בחינת קו האמצעי המכריע פי'דוע כל זה. (ג - י"ז)

4. חכמה זו של נגינה גדולה ויקרה מכל החכמות שב'עולם כפי מה שהבנתי מפי רבנו זכרונם לברכה. (ג - י"ז)

5. עקר אחיזת הקלפות והסטרוא אחרא שמהם כל העוונות, חס ושלום, הוא מסטרוא דשמאלא, שהיא בחינת הדין שמשם משתלשל חיותם פי'דוע. (ג - י"ח)

6. כל משפחה שראוין בהם שהם עזי פנים ביותר ובעלי ריב ומצה, צריכין להתרחק מהם שלא לשא מהם כי עקר התרחקות מהקדושה הוא על ידי העזי פנים שבדור שהם מתגברין ביותר להרחיק מצדיקי אמת, שהם בחינת השבעה רועים שכל המשכת האמונה הקדושה הוא על ידם. (הל' ד)

"על פן אי אפשר להתקרב אל הקדושה כי אם על ידי עזות דקדושה, שצריך כל אדם שיהיה לו עזות דקדושה כדי שיוכל לעמד נגד עזותם הרע של העזי פנים שנוטלים הממשלה לעצמן, כי עזות מלכותא בלא תגא."

7. עקר הבריאה היתה בשביל האמונה הקדושה שעל ידה יודעין ממנו יתברך שבשביל זה נברא הכל פי'דוע. וזה גדל החיוב לשא אשה כדי לפרות ולרבות בשביל קיום העולם, כדי שיתגלה אמונתו ומלכותו על ידי רבוי בני אדם שבכל דור נדור. (הל' ד)

אנכי ה'

"כשיזכר האדם תבת אנכי, הינו אנכי ה' וכו', הינו בחינת האמת, בנדאי יכול לעלות מכל הנפילות והירידות, כי בכל מקום נמצא ה'... ולפעמים יש אחד שפגם ונפל מכל העשרה כתריו דקדושה והתגברו כנגדו כל העשר כתריו אחרים ואז בנדאי אינו יכול להתפלל כלל ונפשו מרה לו, והשם יתברך חומל עליו גם כן וחושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח ונותן לו עצה "הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים", - כי כשתזכר בחינת אנכי, הינו אנכי ה' זה טוב מכל העשרה בנים, כי אף על פי שהתגברו כל העשר כתריו דמסאבותא על ידי שפגם בכל מדות דקדושה עם כל זה בחינת אנכי טוב מכלם, כי השם יתברך נמצא בכל מקום וקרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראוהו באמת." 4

בעבודת ה'

"בכל אדם ובכל זמן כשמתגברת ומתפשטת הסטרוא אחרא על האדם ורצה לבטל אותו ולמנעו מעבודת ה' מכל וכל, חס ושלום, אין שום עצה ותחבולה להמלט על נפשו כי אם על ידי האמת, דהינו שיראה לפי מדרגתו למשך עצמו רק אל האמת לאמתו, ויסתכל רק אל האמת באמת." 4

חנוכה

ימי החנוכה הקדושים מתקרבים ובאים... "נר חנכה הוא בחינת אור האמת, שעל ידי זה יוצאים מהחושך ויכולין להתפלל, שזה בחינת ימי חנכה שקבעו בתפלה להודות ולהלל וכו', ועל פן נר חנכה היא למטה מעשרה טפחים, כי מעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה, ועל פן שם הוא מקום אחיזתם, ושם דיקא מדליקין נר חנכה סמוך אצל הפתח, בבחינת פתח דכריף יאיר וכו', להורות שדיקא למטה מעשרה טפחים במקום אחיזת הסטרוא אחרא, גם שם יכולין למצא הפתח להתקרב אל הקדושה על ידי אור האמת." 4

שנים עשר שבטים

יעקב אבינו הוא זה שגילה "תפילת ערבית" - הוא זה שגילה את התפילה של הלילה, של החושך. שזה שלימות התפילה, לדעת אידך תמיד, בכל מצב ובכל מקום לא עוזבים את התפילה.

מאחר שיעקב בכח תפילתו החייה והמשיך חיות לקיום העולם, לכן הוא זכה להמשיך את השנים-עשר שבטים שהם הממשיכים חיות בכח תפילתם לשנים-עשר המזלות המנהיגים ומנהלים את מערכי הטבע.

לכל שבט יש מזל, שזה השבט בכח תפילתם ממשיכים לו כח, לכן לכל שבט

כנינים
על תו"ט'

המשך מעמ' קודם ת"ס' יש נוסח ושער מיוחד שדרך שם עולה תפילתו כל אחד לפי מזלו. והמזל בכח השפע שהוא מקבל הוא מחייה ומקיים את השבט. וכל אחד בפרטיות, השפע שלו תלוי כפי השפע שהוא המשיך בכח תפילתו, כי השפע הבא מהמזלות מתחלק לכל אחד לפי עבודתו.

אמת

"צרכי האדם מרובין מאוד הן בגשמיות והן ברוחניות, ודעתם קצרה לבאר ולפרש, ובכל עת שבאים לפרש שיחתו נסתם הפה, עד שאינם יכולים לשפוך כמים את ליבו להוציא בפה כל מה שחסר לו בגוף ונפש. אבל כשזוכין לדיבורי אמת, אז נפתח לו האור אין סוף, עד שיכול לקיים "שפכי כמים ליבך" – ששופך כמים את ליבו ומפרש בפיו כל מה שחסר לו בגוף ונפש, שזה עיקר שלמות התפילה.

ולזה צריכין גם לימוד התורה. וגם לימוד התורה צריך להיות באמת, בבחינת "תורת אמת היתה בפי הוי". וכן צריך האדם להמשיך עצמו כל היום אפילו שלא בשעת התורה והתפילה רק אל האמת, שלא יצא שום שקר מפיו לעולם, אפילו בטעות שלא בכוונה. ואז השם יתברך ישכון עימו ויאיר לו, ויוכל בעת תפילתו לפרש כל שיחתו ולשפוך כמים את ליבו לפני השם יתברך, לפרש ולבאר באמרי פיו כל מה שחסר לו ברוחניות ובגשמיות, ואז יתעוררו רחמי השם יתברך עליו ויאזין שוועתו וימלא כל משאלות ליבו לטובה." 5

1. תהלים מ"ב. 2. איכה ג. 3. שמואל י"ז. 4. ליקוטי הלכות או"ח - הלכות חנוכה הלכה ו. 5. מי הנחל.

יש וברא

מה ללכת רק ישר ישר ישר? מדוע להיות תקועים? קצת קצת עקום, קצת 'להיזי ענינים'. רק לרגע, וזהו--- כמובן שזה בצדק וביישר. נו, בינינו איך אפשר להצליח בחיים אם לא קצת...

זה בכלל לא נורא כמו שאתם חושבים, סך-הכל 'לעגל פינות', לקצור "הצלחות". להכנס למסלול... בסך-הכל מה לעשות? זה העולם! ככה זה, ככה זה עובד. כן, לקלוט ענינים במהירות שיא, להיות כמו שקוראים 'חברהמנים'. בקיצור, להיות 'משופשפים'.

תראו אותו עם הישרות שלו, הוא בקושי זז, ההצלחות אצלו זוחלות, באות קשה כל-כך. עם קצת קצת שכל, הכל היה אחרת.

ירוקים לאלפים. משתלטים על שטחי ענק, הירוק הטרי שצמח זה רק עתה. רק עתה הוא בכלל יצא לאויר העולם, וכבר השלטון שלו חזק כל-כך. הוא כבר מושך בחוטים.. העשב הירוק והיפה כבר ממלא מרחבי ענק.. לא יאומן!?! זה בלתי נתפס!?

שלום לך אדון עץ היקר, תראה כמה זמן אתה כבר בעיניינים והכל תקוע? עומד אתה באותה נקודה, באותה משבצת, ותוקע שורשים באדמה. וכי מישהו רואה את זה? לו השכלת, היית מצטרף לשורותיי, מצטרף אלינו, מפסיק להיות כל-כך מיושן ותקוע.

ראה תראה בעיניך, מה הספקת אתה משך כל-כך הרבה שנים? ואני עשב טרי, בימים ספורים ומועטים כבר הספקתי לקשט וליפות את גדולי ההרים! איפה אני ואיפה אתה!?

"בְּפֶרֶךְ רָשָׁעִים כְּמוֹ עֵשָׂב וַיִּצְיָצוּ כָּל פְּעָלֵי אֱוֹן לְהַשְׁמֵדֵם עַדֵי עַד"

בום. טרח. קול רעש אדיר וחזק, צבעים ססגוניים ומושכים, שלטי ענק, סחרחורת - 'רוח-סערה'. אלו הם סממניו של הרע והרשע! כשהאדם חלילה בוחר להתחבר לרע, נראה לו שההצלחה קרובה מאי-פעם. נדמה לו שהוא חברה'מן. הוא כל הזמן במרדף אחרי ה'זוהר-הרגעי', הוא נסחף אחרי כל מה שנראה שיקדם אותו... הוא גם לא בוחל בשום אמצעי, הוא משקר על זה, עובד על זה, עושה צוחק מזה, "משחק את זה"----

אבל באמת הוא לא עובד על אף-אחד.. הוא רק עובד על עצמו, הוא עושה צחוק מעצמו. הוא נפל שדוד, הוא נפל לרשות הסטרא-אחרא. הוא ב'רוח סערה', כולו סערה--- כולו בערה--- עד שהכל נגמר... והוא נותר מרוקן... בסוף הכל מתפוצץ לו בפנים.

"לאט לאט אבל בטוח" - דרכו של הטוב שונה לגמרי לגמרי. נכון, זה קצת פחות צבעוני, זה לא בא ב'בומים'. אבל זה אמיתי, זה בטוח, לא דורסים בדרך את אף-אחד. ההיפך, האדם בונה את עצמו, הוא משלים את עצמו. הוא מונח בתורה ובתפילה, הוא קשור לצדיק שמחבר אותו לתורה. - ומשם הוא משלים את כל החסרונות שלו, משם הוא מקבל הכל.

כשקשה לו הוא מתאנח. - הוא מרים את עיניו להשם יתברך. פונה למי שברא אותו, למי שברא את הכסף, למי שברא את הבריאות, למי שברא ומקיים הכל הכל...

החיות שלו היא חיות אחרת לגמרי, חיות ממקום אחר אחר... חיות מהקדושה!!! חיות אמת, חיות 'שאינה תלויה בדבר', היא אינה תלויה בחיצוניות, היא אינה תלויה במשחקים וברוח סערה. רק לזה קוראים חיות. רק אדם כזה נקרא 'אדם חי'. הוא מקבל את החיות מהשורש האמיתי. נכון, זה הולך לאט, זה לא בא בכזו מהירות כמו השקר והבלוף. אבל זה בטוח! זה אמיתי! זה נצחי!

"שְׁתּוּלִים בְּבַיִת ה'... דְּשָׁנִים וְרַעְנָנִים יִהְיוּ"

ובכן תחננו ברחמיך הרבים ותעזרנו להעלות תפלתנו לפניך דרך השער והשבט השיך לשרש נשמתנו, אשר משם נחצבנו, כדי שתעלה תפלתנו דרך השער ההוא השיך לתפלתנו השמימה דרך ארץ ישראל וירושלים ובית המקדש וקדשי קדשים, עד שתעלה תפלתנו למכון שבתך. ויהיה כח לתפלתנו לעורר את המזל העליון השיך לשער ושבט של כל אחד ואחד מאתנו, וישפיע עלינו טובה וברכה, לברך את כל פרי האדמה ולהצליח את מעשי ידינו. (לקוטי תפילות ט')

שרפוי-מעלה

אל צל נכדי ר' פנחס מקוריץ שהדפיסו ספרי הזוהר וכו' שהוא מהעשרה ספרים שהיה אסור להדפיסם ברוסיה, ותפסו אותם וישבו בתפיסה בפרטבורג ושפטו אותם שהם מורדים במלכות. וישבו בתפיסה כבדה אחד ועשרים שנה.

סיפורים ושיחות מפי חסידי ברסלב

ופעם אחד הוליכו אותם להכותם (שמייעסן), וידוע איך שהיה ההכאה שהוליכו בין חיילות הרבה והם היכו אותם בשוטים משני הצדדים בדרך הילוכם, ובוודאי הדרך שרצים מאוד כדי לקבל פחות מכות ובפרט שאין מעמידים את-עצמו, וכשהוליכו אותם להכות כ"ל ונפל לאחד הכובע מראשו ועמד את-עצמו והגביה הכובע ובין כך הספיג הרבה מכות.

ויחד איתם היה אסור כומר אחד שחטא והיה תפוס. וזה הכומר הצטדק את עצמו בכל פעם בקובלנא לפני המלך על השופטים שדנוהו בחינם ושהוא אינו אשם וכו'. ובכל פעם ששלח קובלנא כזו הושיבוהו אחר כך בתפיסא יותר כבידה והכוהו. וכשראו זאת על כן לא עשו בכל הזמן שום קובלנא. ורק אחר-כך בסוף אלו השנים נזדמן להם אחד מגדולי הממשלה ונשאו חן בעיניו ונתן להם עצה באשר ידוע אצלו הדרך שהמלך הוא רחמן, ושאצלו יש רחמנות כזו שיכול להיות אחד שהוא אשם בכל מכל כל מכל צד ואף-על-פי-כן כשמעורר רחמים אצלו יכול לעורר הרחמנות הנ"ל אצלו שימחול לו לגמרי אף-על-פי שעל-פי הדין אין לו שום צד זכות וכו'.

ועל-כן יכתבו בקשה להקיסר ולימד אותם איך שיכתבו, שלא יזכירו כלל שהם צודקים ולא חטאו, ולא יכתבו דברי קובלנות, אלא אדרבא באמת הם מודים שחטאו וכו' אבל לא להכעיס המלך כדי לעבור דווקא על דברי המלכות וגם כבר קיבלו הצטרפותם שהם יושבים כל-כך בתפיסה והיכו אותם וכו' ושהם זקנים וחלושי כח וכו' וכאשר הם יודעים שלהמלך יש רחמים כזו שאפילו על-פי הדין אין שום דרך לזכותם יכול לרחם עליהם ולמחול להם על-כן מבקשים את רחמנותו שיעורר הרחמנות הזה וימחול להם. וכן עשו וכתבו בקשה כזו להקיסר ותיכף בא פקודה לשחררם לגמרי.

ודיבר מזה ר' נחמן מטולטשין ז"ל "שמלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע" ועורר אנ"ש לידע מזה איך צריכין לטעון לפני השי"ת לא לקבול על מידת הדין ולומר לא חטאתי, אלא אדרבא לטעון ולומר הן אמנם חטאתי עויתי ופשעתי ועשיתי כך וכך אבל לא להכעיסך נתכוונתי והשאור שבעיסה מעכב, וגם כבר קבלתי וריציתי את עוונתי וגם אני חלש כח שאיני יכול לסבול יותר. אבל אני יודע שיש אצלך רחמנות כזו שאפילו שחטא מאוד לגמרי ואין לו שום צד זכות אף-על-פי-כן יש לך רחמים כזו שאתה יכול לרחם עליו ולמחול לו לגמרי, על-כן אני מבקש ממך שתעורר רחמים האלו עלי ותרחם עלי ותמחול לי אמנן כן יהי רצון.

(כתב יד ר' שמואל הורביץ ז"ל)

מי שאין מכניס אורחים, בזה מוזיק ידי מרעים, שלא יחזרו בתשובה.

(הכנסת אורחים - א')
"העֲזִיבוּ אֶרְחוֹת יִשְׂרָאֵל לְלֶכֶת בְּדַרְכֵי חַשְׁדָּא" - ארחות מלשון אורחים. והפירוש כך על-ידי שעוזבים את האורחים, גורמים להם שילכו בדרכי חושך, עד ש"כָּל בְּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן וְלֹא יִשְׁגּוּ אֶרְחוֹת חַיִּים".
 (משלי - ב)

ושמעתי שעל כן נקרא הכנסת אורחים ולא מאכיל אורחים, דהיינו שהכניס האורחים תחת כנפי השכינה. (ישמח משה - יורא)

אברהם אבינו כל מגמת פניו היתה להועיל את בני דורו לקרבן ולהכניסן תחת כנפי השכינה, וזו עיקר מצות הכנסת אורחים שהיה אחוז בה, ולא ירפנה משום סופה, לפקוח עינים עוורות ולקחת נפשות והיו למאורות.

הנה במדרש אמרו טעם לנסיעת אברהם משום שע"י חורבן ערי הכזר פסקו עוברים ושבים, והנה עיקר תחלת נסיעתו על-פי הקב"ה מבית אביו כדי שיקרא בשם ה' ולהשיב רבים לעבודתו ע"י הכנסת אורחים שלו וכיון שפסקו עוברים ושבים מוכרח הוא ומצווה ועומד ליסע למקום שאין יראת אלקים מפורסמת ומקום שאין גמילות חסדים בין איש לחברו ויבוא בנדבת לבו להמשיך רבים לעבודת ה'.

וזהו כדאי לסכן עצמו בסכנה ואם יכשלו רשעים בלקיחת שרה תמותת רשע רעה ואין אנו אחראים להם צדיקים ילכו בס ופושעים יכשלו בס, וזו היא שרמז אברהם אבינו ע"ה "כי אמרתי אין יראת אלקים במקום הזה" וצריכים מורה דרך ה'. ועוד כפירש"י שלא שאלתם על עסקי אכילה ושתייה, מזה נראה שאינכם מכניסים אורחים ע"כ אמרתי פה אמצא מקום לה' לכן הכנסתי עצמי בתגר הלו'. (חתם סופר בראשית כ - ט)

אברת הניחא

השבת הקדושה השולטת כיום בעוז בכל רחובותיה של בני-ברק לא הייתה כך בראשית דרכה של העיר. מתיישביה הראשונים החרדים לדבר ה' עמלו ביזע להשביט את כבישיה ולנקותה מכל כלי רכב ביום השבת. חדורים בלהט דקדושה הם יצאו מול המכוניות הדורסות את כבוד השבת. בחמימות ובלבביות כובשת ואור שמרצד בעיניים עמדו להם והזמינו בחום את הנהגים: "אחי, אתה מוזמן אלינו לביקור. תיכנס, תטעם כמה מעדנים, תאכל קצת חמין טוב וגם תנוח, פשוט תהנה. אנחנו מחכים לך. ובקשר למכונית - תראה, פה לא תוכל להמשיך איתה היום, נכנסת לשכונה דתית. עוד כמה שעות מוצאי-שבת ותוכל לנסוע הלאה, בנתיים אנחנו לא מוותרים על הביקור שלך! בא, אל תהסס, אל תדאג - לא תתחרט. העונג כולו שלנו, קדימה---" והם באו!!! עזבו את הרכבים ונכנסו לטעום את נועם השבת. נכנסו והוקסמו מן הגן-עדן שהתגלה בפניהם במלוא יפעתו, נכנסו ולא האמינו עד כמה זה עצום, עד כמה זה מתוק. נכנסו ולא רצו לעזוב יותר לעולם---

לקוטי מוהר"ן

תורה ט'

פי עקר החיות מקבלין מהתפלה, כמו שכתוב: "תפלה לאל חי"